

בשבת הנישואים

מאת אלכסנדר חרים

נערה ממושבה, אהותני וליפפתי
והתחילה מככה אותי בשיקות.

ובכן, התחתנו עברתי לדירתה בוקר
בוקר רות יוצאת לעבודה. אני קם בש-
עה שמונה, אוכל ארוחת הבוקר, שרות
מכינה לפני צאתה, והולך לשפת היב.
בשעה אחת יש לה לרות הפסקת צה-
ריים, אנו נפגשים במטבח הפועלים רות
באה ראשונה, מכינה מקומות לשנינו.
אחרי הארוחה היא שבה לבית החרושת
ואני הולך לנות. לפני חמש רות שבה,
מביאה סיגריות פלייארס, מכבוד את
החדר, אחר כך רוחצת, מתלבשת —
אנו יוצאים.

ובכן, איך-שהוא הסתדרתי.

אוקם לפני שבועות אחדים בא עלי
רגע לא-נעים. הגיע משלוח עולים חד-
שים. לפני הצהריים, כרגיל, טיילתי על
שפת הים ומרחוק נדמה לי, כי מרוסיה
הולכת : אולם הרהרתי בלבי כי מן הנמ-
נע הוא, שהרי מרוסיה איננה עוד בחיים.
סופו של דבר לא היתה זאת היא, כי
אם אשה זרה הדומה אליה וגם —
וראה זאת פלא — אל רות. או אז
נתחורר לי, כי עם כל ההבדל בקומה
ובעובי יש דמיון-מה בין מרוסיה
ורות ; שתיהן מוצאן מאוקראינה ושתי-
הן שם משפחתן גרוס. אפשר — הר-
רתני — אחיות הן.

בשעת ארוחת הצהריים התחלתי חו-
קה, בעדינות ובוהירות, את רות בעניין
משפחתה. אולם רות אין לה אחות. וא-
פילו היו אחיות — מוטב בשבילי —
אחיות קל להן יותר לבוא לכלליהבנה.
אך מה אני סח? מרוסיה וודאי נספתה.
וסוף-סוף נישואים טובי-סיים אין ערכם
מרוכה בארץ-ישראל.

רק דבר אחד לא אוכל לסלוח לעצ-
מי — כי בפולין לא הייתי נשוי.

תירגם ד. ש.

את אושר חיי נישואינו השביתו הגר-
מנים ; התקרבי לרוסטוב — התחילו
הפצצות אוויר, מרוסיה הניחה את העי-
בודה, בכנסה יפלוגת המתנדבים, שהי-
כינו את הגנת העיר. ואני נוח היה לי
להסיג אתר. הנחתי את גרוסטוב.

נסעתי לאסיה התיכונה, ואחרי כן דרך
פרס, ביבשות וימים, הגעתי לארץ יש-
ראל.

ופה הציעו לפני כי אלך לקיבוץ.
ברוסיה לא הייתי בקיבוץ, ובכן אכנס
פה, בארץ ישראל, לקולחוז ! לא, אין
זה עניין בשבילי !

נשארתי בעיר. קשה פה להשיג חדר —
ושוב ברתי בקרן-זווית של איזה צריף.
הפעם בקירבת יפו, אולם עד מהרה
הכרתי את רות. גם היא מוצאה מאוקר-
ראינה ושם משפחתה : גרוס. נמלכתי
בדעתי — זגרמנים השתוללו כמה וכמה
חדשים ברוסטוב, ראיתי צילומים —
תלי תלים של תושבי עיר נוצחים —
מרוסיה וודאי איננה עוד בחיים. וסוף
סוף, נייסאים טובי-סיים אין ערכם מרו-
בה בארץ-ישראל.

רות גבוהה ממרוסיה ועבה ממנה ;
אין לה מחלפות, שערותיה מעשה סלי-
סול ושפתיה צבועות. אך גם היא עוב-
ת בבית תרושת ויש לה חדר נאה ור-
כות-שימוש במקלחת.

יצאנו לטייל, לשפת הירקון ; רות
הביאה לחם, עגבניות, ביצים, תפוזים,
ישבנו ליד הנהר, שוחחנו ; והנה בי-
קשתי לנשקה — חבקתי פלגיגופה, גחני-
תי עליה, אך היא נלפתה, נחלצה, נכע-
סה ; ניסוטה מעלי. נשארתי בזעמה,
ישבנו מחרשימים. נמאסה עלי אותה ישי-
בה זעופה, שאלתי :
— ואולי נתחתן ?

בווארשה לא הייתי נשוי.
מווארשה ברוחתי ללבוב, מלבוב
נסעתי לרוסטוב, ומרוסיה דרך טהראן,
באתי הנה.

שלנו ברוסיה עבדו קשה : סללו דר-
כים, כרתו יערות, כרו פחם, ואני לא
היה בידי לא כסף, לא מעדר, לא פטיש,
ושלימי היה לא רע.

אף כי בתחילה לא היה ברוסטוב מל-
ביותר, ורתי בקרן-זווית של איזה צריף...
אולם אז הכרתי את מרוסיה גרוס. מוצי-
אה מאוקראינה, היתה שחומה, מחלפון-
תיה ארוכות ; בבית חרושת שבו עב-
דה היתה בעלת-ריקורד. הייתי מהלך
עמה על חופו של הדון. היתה מביאה
לחם, ביצים מגולגלות, קאוויאר אך לא
הגיחה לנשקה.

פעם אחת באה משולהבת, ערה. ידי-
דתה — סיפרה — נישאה.

— אולי נעשה גם אנו כמותה ? —
שאלתי בהלצה-למחצה.

מיד נשקתני, ואחר כך לא רצתה לדי-
בר עוד על כל דבר אחר. מקץ שבוע
היתה חתונתנו. מרוסיה היה לה חור
נוח ואחרי החתונה עברתי אליו. בוקר
בוקר דיתה יוצאת לעבודה, בעודי ישן ;
הייתי קם בתשע, תשע וחצי, הייתי אור-
כל ארוחת-בוקר, שהכינה לפני צאתה ;
בארון היתה שמורה בשבילי ארוחת צה-
ריים שהתקינה אמש. היה לה ספר עבה
בכריכה קשה ואני הייתי עוקר מתוכו
דפים, צררתי בהם את האוכל, הלכתי
אל הדון, או לגן העיר — שם כיליתי
ארוחת-צהרי. עם ערב היתה מרוסיה
שבה הביתה, מביאה לי פפירוסות „סי-
חירנאיה פלמירה“, מכבודת את החדר,
היינו איכלים ארוחת-הערב, אחר כך
היינו הולכים לקולנוע או לתיאטרון.
בשובנו הכינה את ארוחת-הצהריים שלי
מחרת. אולם אז כבר הייתי עייף ועלי-
תי על המיטה.